

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 1228/21
15.4.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Радомира Кокотовића, председника већа, Гордане Тошић и Марине Кларић Живковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Јован Вукчевић, адвокат из Београда, Чика Љубина бр.12, против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, Косовска бр.31, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужене, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П1 130/19 од 15.12.2020. године, у седници већа одржаној 15.4.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 130/19 од 15.12.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног парничног поступка, као неоснован.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 130/19 од 15.12.2020. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана је тужена да тужиоцу, на име накнаде штете на име разлике у висини између исплаћене посебне пензије и плате коју би тужилац остваривао у периоду од 1.1.2016. године, до 30.4.2017. године, исплати укупан износ од 318.574,99 динара, у појединачно опредељеним месечним износима, са законском затезном каматом, почев од датума доспећа, до исплате, ближе означено у садржају тог става. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 87.843,00 динара.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавила тужена, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба тужене неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка, прописане одредбом члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка, на које се указује у жалби.

Према чињеничном стању, утврђеном у првостепеном поступку, тужилац је био у радном односу код тужене до 31.12.2013. године, када му је решењем тужене 06/2 бр.118-1-19-1-38/13 од 31.12.2013. године, престао радни однос, са правом на посебну пензију. Решењем Жалбене комисије Владе Републике Србије број 118-00-52/2016-01 од 4.10.2016. године, усвојена је жалба подносилаца, укључујући и овде тужиоца, поништено је решење тужене 06/2 бр.118-1-19-1-38/13 од 31.12.2013. године и предмет је враћен надлежном органу на поновни поступак. Из решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала за Град Београд бр.181.1-7 01016/14 од 1.9.2014. године, произилази да је тужиоцу утврђено право на посебну пензију почев од 11.4.2014. године. Висина тужбеног захтева на име разлике између исплаћених посебних пензија и плате коју би тужилац остварио у утуженом периоду, утврђена је из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке Светлане Петровић од 18.2.2020. године.

Како је решењем Жалбене комисије Владе Републике Србије од 4.10.2016. године, поништено решење тужене од 31.12.2013. године и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање, а ради се о поништају решења о престанку радног односа тужиоцу, а у утуженом периоду тужена тужиоцу није исплаћивала плату, нити је тужилац у том периоду радио услед незаконитог поступања тужене, то је првостепени суд закључио да тужилац основано потражује одређене износе разлике плате и одлучио као у ставу првом изреке ожалбене пресуде.

На овако потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Према одредби члана 164 Закона о раду (“Службени гласник РС” број 24/05...75/2014), ако запослени претрпи повреду или штету на раду или у вези са радом, послодавац је дужан да му накнади штету, у складу са законом и општим актом.

Одредбом члана 154 став 1 Закона о облигационим односима, прописано је да ко другоме проузрокује штету дужан је накнадити је, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице.

Према одредби члана 169 Закона о полицији (“Службени гласник РС”бр.101/05 и 92/11), на положај, дужности, права и одговорности запослених у Министарству примењују се прописи о радним односима у државним органима, ако овим законом и

прописима донетим на основу закона није другачије одређено.

Одредбом члана 4 став 1 Закона о државним службеницима (“Службени гласник РС” бр.62/06...99/14), прописано је да се на права и дужности државних службеника који нису уређени овим или посебним законом или другим прописом примењују општи прописи о раду и посебан колективни уговор за државне органе.

Према одредби члана 133 став 4 истог закона, државном службенику престаје радни однос даном коначности решења о престанку радног односа.

Поштујући наведене правне норме, код чињенице да је решењем Жалбене комисије Владе Републике Србије од 4.10.2016. године, поништено решење тужене од 31.12.2013. године и предмет враћен надлежном органу на поновни поступак, те да решење о престанку радног односа тужиоца није постало коначно, то је првостепени суд правилно извео закључак да је тужена у обавези да накнади материјалну штету коју је тужилац претрпео, у висини позитивне разлике између вредности посебне пензије коју је тужилац примао и плате коју би остварио за утужени период да је радио, која је утврђена из налаза и мишљења судског вештака економско- финансијске струке.

Овај закључак прихвата и овај суд, с обзиром да се ради о приходима које би тужилац остварио према редовном току ствари, да у томе није био спречен незаконитом радњом органа тужене, што има за последицу обавезу тужене да отклони правне последице које је то решење произвело у правном промету, а које се у конкретном случају састоје у обавези накнаде позитивне разлике вредности између износа посебне пензије која је тужиоцу исплаћена и плате коју би тужилац остварио да је радио, за утужени период.

Наводи жалбе којима се указује да је ожалбена пресуда у супротности са решењем РФ ПИО, Филијала Београд, којим је тужиоцу утврђено право на посебну пензију нису основани. Ово из разлога јер је у поступку доношења ожалбене пресуде првостепени суд имао у виду ову околност, што и произилази из њеног садржаја, али и код чињенице да је и приликом одређивања задатка вештачења, предмет вештачења управо била позитивна разлика између плате коју би тужилац остварио да није било незаконите радње тужене и исплаћене посебне пензије, а не пун обим плате, без умањења по основу вредности исплаћене посебне пензије за утужени период.

Навод жалбе којим се указује да је ожалбена пресуда у супротности са законом, с обзиром да тужилац у овој парници потражује исплату која припада запосленом лицу, а тужилац има статус пензионера, нису основани. Код чињенице да Жалбена комисија Владе РС, није одлучила о коначном радноправном статусу тужиоца, а изостао је доказ на околност да је услед законитог престанка радног односа, искључено право тужиоца на накнаду материјалне штете коју он потражује у овом спору, тужена не може основано у жалби оспоравати право тужиоца на ову исплату које је последица противправне ситуације коју је сама створила.

По уверењу овог суда, терет доказивања чињенице да је тужиоцу радни однос

престао коначним решењем тужене сноси тужена, као страна у спору којој та чињеница иде у корист, у смислу одредбе члана 231 Закона о парничном поступку. Ово из разлога јер се ради о доказу на околност да је коначношћу решења о престанку радног односа престала и обавеза тужене на исплату разлике плате, по основу доношења незаконитог решења. Тужена тај доказ није доставила до закључења главне расправе пред првостепеним судом, због чега сада у жалби не може основано оспоравати потпуност и правилност чињеничног утврђења из ожалбене пресуде позивањем на решење првостепеног органа од 26.4.2017. године, које је приложила у прилогу жалбе и без доказа о коначности тако донетог решења.

Терет доказивања чињенице да је тужилац, као радно способно лице, радио и остваривао зараду код другог послодавца за период утужења, такође, сноси тужена, али како доказ на ту околност није предложен и приложен до закључења главне расправе пред првостепеним судом, то остају без утицаја наводи жалбе којима се указује да је у том делу чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Код изнетог, овај суд налази да је првостепени суд у поступку доношења ожалбене пресуде правилно применио материјално право, када је тужиоцу досудио вредности разлике плате које су ближе означене у ставу првом изреке побиијане пресуде, због чега је ожалбена пресуда потврђена у ставу првом изреке, како за износ главног дуга, тако и у погледу одлуке о камати, с обзиром да је и одлука о камати донета правилном применом одредби члана 277, у вези члана 324 став 1 Закона о облигационим односима.

Потврђено је решење о трошковима парничног поступка, јер је засновано на правилној примени одредби члана 153 став 1 и члана 154 Закона о парничном поступку.

Како тужена није успела у поступку по жалби, то нема право на накнаду трошкова насталих у поступку поводом тог правног лека, па је применом одредбе члана 165 став 1 Закона о парничном поступку, одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде.

Из изложених разлога, применом одредби члана 390 и члана 165 став 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11...18/20), одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Радомир Кокотовић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић